

Charles Martin

ÁLDÓ ESŐ

Charles Martin

Áldó eső

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Send Down the Rain

Copyright © 2018 by Charles Martin
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Szűr-Szabó Katalin

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZŰR-SZABÓ KATALIN

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 197 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ

Prológus

*Boldogok, akik házában laknak,
téged örökké magasztalnak.**
Zsoltárok 84:5

1964. november

A szellő a hajamat borzolta, és lehűtötte a bőrömet. A hullámok kigördültek, és a sarkamat-vádlimat nyaldosták. A fürdőnadrágom alatt kagylóhéjak ropogtak. Sós íze volt a levegőnek. Napbarnítottan, meztelen felsőtesttel hanyatt feküdtem, és a könyökökre támaszkodtam. Egyik kezemben ceruzát, a másikban papírt tartottam. A papír vastag volt, csaknem olyan, mint a kartonpapír. Egy könyv hátuljából téptem ki. Az aransárga nap a lábujjaim között nyugodott le, és lángolóan vörösből vörösré változott, ahogy lassan eltűnt a talpam és a horizont mögött. Sietősen mozgattam a ceruzát, hogy elkapjam a pillanatot, a kezem megadta az elmémnek az ehhez szükséges teret.

Lépteket hallottam. Bobby törökülésben mellém telepedett. Az alkarjával megtörölte az orrát, és elmaszatoalta a taknyot könnyes arcán. A két kezében egy doboz tejet és egy csomag Oreót szorongatott. A kedvenc vigasz kajánkat. Óvatosan letette kettőnk közé.

Kilencéves voltam. Bobby két évvel idősebb.

* A bibliai idézeteket a Szent István Társulat fordításában közöljük. – *A szerk.*

Hallottuk, hogy anya sír a hátunk mögött, a házban. A nap leszállt, a szellő hűvösebb lett.

Bobbynak megremegett az ajka.

– Apa... elment.

– Hová?

Bobby benyúlt a csomagba, a szájába tömött egy kekszet, és megrázta a fejét.

Tányércsörömpölés visszhangzott a konyhában.

– Mikor jön vissza?

Újabb keksz. Újabb csörömpölés a konyhából. Újabb fejrázás.

– Anya mit csinál?

Fél szemmel hunyorítva nézett hátra.

– Edényeket dobál.

Amikor összeházasodtak, apa egy porcelán étkészletet ajándékozott anyának. Made in Bavaria – ez volt mindegyik darabnak a hátára nyomva. Anya a vitrinben tartotta őket. Üvegajtó mögé zárva. Hozzá sem érhattünk. Soha. Kétségkívül ezeket törte össze a mosogatóban.

– Apa mondott valamit?

Bobby ismét belenyúlt a zacskóba, majd Oreókkal kezdett kacsázni. Apró frizbiként repültek a levegőben. Egy utolsó fejrázás. A bátyám lecsavarta a kupakot a tejesdobozról, és a szájához emelte. Még két tányér csapódott a mosogatóba.

Bobby remegett. Elcsuklott a hangja.

– Összecsomagolt egy rakás holmit. Szinte mindent.

Hullámok gördültek a partra, és mosdatták a lábunkat.

– És a másik... nő?

Odanyújtotta nekem a dobozt. Nehezen buktak ki a száján a szavak: elválasztotta őket egymástól a fájdalom.

– Öcsém, én nem...

Ittam egy kortyot, a tej lecsöpögött az államról. Bobby újabb frizbit dobott a vízbe. Mélyen belenyúltam a csomagba, a számba dugtam egy kekszet, aztán párat elhajítottam úgy, ahogy Bobby. A csokis korongocskák úgy keresztezték egymást, mint a kolibrik.

A hátunk mögött anya jajongott. Még egy tányér csörömpölt a konyhai mosogatóban. Majd egy újabb. És még egy. A megváltozott hang arra utalt, hogy anya végzett a tányérokkal, és áttért a csészekre meg a csészealjakra. A konyhából kihallatszó kakofónia összhangban volt kétségbeejtő törekenységünk rendszertelen ritmusával. Hátrapillantottam, de nem találtam biztos kapaszkodót.

Bobby szeme sarkába könnyek gyűltek. Remegett a szája. Amikor anya felsikoltott, és levegő után kapkodott, a könnyek kicsordultak.

A fülem mögé dugtam a ceruzát, és a szememmel egy vonalba emeltem a naplementéről készített vázlatot. A szél belekapott, mint egy papírsárkányba. A lap csattogott a két ujjam szorításában. Amikor kinyitottam a börtönajtót, a kezdetleges vázlat pillangótáncgal ért földet a parton, és a hullámok közé hullott. Hátranéztem.

– Meg kellene néznünk, hogy van.

Bobby végighúzta az alkarját a száján és az orrán, amitől maszatos lett a karja és az arca is. A haja a szemébe hullott. Mindkettőnk haját hirtelenszökre szívtá a sós víz és a nap. Felálltam, és lenyújtottam a kezem. A nap mostanra már majdnem teljesen eltűnt, és a kihunyóban lévő fény hosszú árnyékokat vetett a házra, ahol a világunk ezer darabra törve hevert, akár csak a kagylók a lábunk előtt.

Bobby az utat bámulta, amerre apa elment. Kékesfehér kipufogógáz vékony csíkja maradt csak utána.

– Mondott pár... – Beszívta a levegőt, megborzongott, és próbálta lerázni magáról a visszafojtott zokogást. – Igen kemény dolgot.

Átfogtam a vállát, és akkor kitört belőle a sírás. Magányosan álltunk a parton. Apátlanul. Kiürülve és dühösen.

Ökölbe szorítottam a kezem, és szétmorzsoltam egy kekszet. Amikor a morzsák az ujjaim közül a földre hulltak, nagyon is valódi fizikai fájdalom mart a mellkasomba.

Ötvenhárom évvel később múlt csak el.

1

Napjainkban

A tanúk szerint a telefonbeszélgetés este hét körül zajlott le, a vita heves volt. Míg a férfi, aki a kamionos megálló étkezdéjében ült, nyugodt volt, és halkán beszélt, a vonal másik végén a nő hangja egészen másmilyennek hangzott. Noha láthatatlan maradt, az asszony harsányan kiabált, és a háttérből tányércsörömpölés hallatszott. A bisztróban lévő kilenc emberből, a pincérmőt is beleértve, heten azt állítják, hogy Jake Gibson többször is megpróbált érzervekkel hatni rá, de a nő mindannyiszor belefajította a szót. A férfi meghallgatta, bólintott, megigazította vízhatlan baseballsapkáját, és igyekezett közbe-közbeszúrni valamit.

– Allie... Tudom, bébi, de... Ha hagynád... Nagyon sajnálom, de... Negyvenkét órát vezettem... Én... – Megdörögölte az arcát és a szemét. – Féltelt vagyok a fáradságtól. – Eltelt egy-két perc, mialatt a férfi a telefon fölé görnyedt, és próbálta tompítani a nő összefüggéstelen szóáradatát.

– Tudom, hogy nagy dolog, és sok munkát fektettél bele... – Újabb szünet. Még több bólogatás. És szemdörzsölés. – Meghívók... díszítés... világítás. Igen, emlékszem, milyen sokat fizetél a zenekarnak. De... – Levette a sapkáját, és megsimogatta kopasz fejét. – Flagstaffnál elterelték a forgalmat, és ez teljesen kikészített. – Lehunyta a szemét. – Képtelenség, hogy odaérjek, bébi. Ma este biztosan nem. Reggel majd sütök tojást...

Még több hasonló. Semmi sem változott.

Allie Gibson különben sem figyelt oda. Torkaszakadtából

üvöltött. Amikor a házasságuk zátonyra futott, tartottak egy kis „szünetet”. Hat hónapnyit. Jake elköltözött, és a kamionja vezetőfülkéjében aludt. Keresztül-kasul bejárta az országot. De az idő és a távolság jót tett nekik. Allie meglágyult. Lefogyott. Pilatesre járt. Új fehéreműt vett. Hogy emlékeztesse. Az aznap esti összejövetelt egyszerre szánta a férje születésnapjára és a hazatérése megünneplésének. Egy kis újrakezdéssel megfűszerezve.

A biztró kicsi volt, Jake egyre jobban szégyellte magát. Eltartotta a kagylót a fülétől, és várta, hogy az asszony befejezze. Allie az első felesége volt. Tíz éve éltek együtt. Jake a második férje volt az asszonynak. Allie szomszédjai próbálták figyelmeztetni.

– A másik pasas okkal hagyta el – suttozták.

Ahogy ezt mondták, külön hangsúlyozták az *okkal* szót.

Jake-nek nem nyílt alkalma rá, hogy elbúcsúzzon tőle. Az asszony még egy utolsó gyűlölködő kirohanást intézett ellene, majd bontotta a hívást. Amikor a vonal megszakadt, Jake csak ült, és feszengve várt. Azon tűnődött, vajon az asszony visszahívja-e. Nem tette. A pincérnő odajött a kávéskannával, a tekintetében mohóság ült. A férfi nem nézett ki rosszul. Nem egy filmsztár, de a nő rosszabbat is látott már. Sokkal rosszabbat. Vonzó volt az arcáról sugárzó kedvesség, és a bakancsa meg a keze elárulta, hogy nem fél a kemény munkától. A nő seperc alatt átvette volna Allie helyét.

– Kér még kávé, kedves?

Kajvénak ejtette a kávé. Mielőtt a férfi megszólalhatott volna, a telefonkagylóból hallatszó kellemetlen pittyegés jelezte, hogy Allie már régen letette a kagylót – ezzel még inkább zavarba hozta Jake-et.

– Elnézést – suttozta senkinek sem címezve, majd a pulton átnyúlva a helyére akasztotta a kagylót, és halkán köszönetet mondott a pincérnőnek.

A steakjét nem ette meg, feltöltötte a kávéstermoszát, egy húszast hagyott az asztalon a hétdolláros számlára, és halkán

kisurrant. Az ajtóban megemelte a sapkáját egy éppen belépő idősebb pár előtt. Távozását a sétabotja jellegzetes kopogása kíséerte, ahogy a betonhoz ért; egy srapnel okozta, soha be nem gyógyuló seb miatt kellett használnia a botot.

Teletöltötte a kamion tankját, kifizette a gázolajat a pénztárban a négy doboz koffeintablettával együtt, aztán kiment a mosdóba, és hideg vizet lötykölt az arcára. A bisztró biztonsági kamerájának a felvételét negyvennyolc órával később átnéző rendőrök szóltanul figyelték, ahogy Jake húsz terpeszugrást és ugyanannyi fekvőtámaszt csinál, mielőtt felkapaszkodik a sofőrülkébe. Az utolsó két és fél nap alatt Arizonából Texasba vezetett, onnan Mississippibe, ahol úton Miami felvett egy üzemanyaggal megrakott tartálykocsit. Igyekezett hazaérni a hatvanadik születésnap partijára, de a teste cserben hagyta. A szemhéja ólomsúllyal ereszkedett le. Már csak kicsivel több, mint százötven kilométer volt hátra, de már így is kétszer elbóbiskolt. Ezért hát felhívta Allie-t, hogy nagyon sajnálja, de nem tud odaérni.

Allie nem fogadta jól a hírt.

Jake a motelt méregette, de a felesége hangja még a fülében csengett. Tudta, hogy ha távol marad, azzal fájdalmat okoz az asszonynak.

Ezért hát a mindenkihez kedves Jake Gibson felmászott a fülkébe, és teljes gázzal elindult. Életében utoljára.

Jake délnek kanyarodott, a 98-as autópályára fel, és a part vonalát követve a floridai Apalachicola menet keresztülhajtott Mexico Beachen.

A 30E autópályán nyugatra fordult. Még tizenegy kilométer volt hátra Allie öleléséig. A végsőkéig hajszolta a tizennyolc kerekű kamiont, mind a tíz sebességfokozatot végigvette. Bár több százszor vezetett ezen a szakaszon, senki sem tudta, miért hajtott olyan gyorsan, vagy miért hagyta figyelmen kívül a villogó sárga jelzést és a keskeny útba épített forgalomlassító küszöböket. Valakinek, aki annyi tapasztalattal rendelkezett, mint ő, tudnia kellett, hogy egy ilyen tömegű és tehetetlenségű tar-

tálykocsi ekkora sebesség mellett sosem veszi be a kanyart. Az országúti közlekedésrendészet becslése szerint a tartálykocsi több mint százhetvenöt kilométer per óra sebességgel haladt, amikor a 30E élesen jobbra kanyarodott észak felé. Itt, a félsziget legkeskenyebb pontján, azon a helyen, ahol az út a legközelebb van az óceánhoz, az útépítő munkások annak idején Volkswagen nagyságú gránitköveket halmoztak fel az úttól balra, hogy a kettőt elválasszák. Kilenc méter szélesen és körülbelül hat méter magasan sok-sok több száz tonnás követ tettek egymásra, amik élesen meredtek mindenfelé. Áthatolhatatlan falat képeztek, hogy az öböl vize ne csapjon át az útra, és az úton lévőek ne hajtsanak bele a vízbe. A „sziklák” a szerelmespárok kedvenc helyévé váltak, itt üldögéltek és boroztak. Egymás kezét fogva kapaszkodtak fel rájuk, és a pelikánokkal együtt ültek odafent, miközben a nap lesiklott a láthatár alá, és vérvörösre festette a Mexikói-öböl vizét.

A Cape San Blas Nagy Fala sok hurrikánt és több százezer, a parton sétáló turistát élt túl.

Senki sem tudja, mikor aludt el Jake Gibson. Csak abban biztosak, hogy elszundított. Valamivel este tíz előtt a Peterbilt kamion nekiment a falnak, a teherautó orra a *Titanic* minden erejével és energiájával kenődött fel rá. Amikor a sziklák felszakították a tartálykocsit, a robbanást Apalachicolától ötven kilométernyire is hallani és érezni lehetett, a tűz fényét pedig még Tallahasseeben is látták, azaz százötven kilométernyire onnan. Riasztották a tűzoltókat meg a rendőröket, de a hó miatt nem maradt más dolguk, mint lezárni az autópályát úgy nyolc foci pályányi területtel arrébb. Tehetetlenül nézték, ahogy a tartálykocsi ég.

Allie egy Jack Daniels whisky ötöde fölé görnyedve ült egy vécéfülke padlóján. Könnyesen, sírástól kimerülten. Öt kilométerről látta a villanást a fehér csempefalon. Amikor megpillantotta a tűzgömböt, már tudta.

A sok száz fokos hőség olyan iszonyatos volt, hogy Allie – a partira összegyűltekkkel együtt – kénytelen volt a nyolcszáz méteres lezárás mögött várni, és tehetetlenül beszívni az égő gumi bűzét. Ezt tették egész éjszaka. Kora reggelre a tűz dűhe lohadni kezdett, és végre odahajthattak a tűzoltókocsik. Addigra nem sok minden maradt. Csak az acélváz. Egy kereket megszire röpitett a robbanás; négyszáz méternyire, a lápra gurult. A tartálykocsi vége úgy festett, mintha kettészakítottak volna egy üdítősdobozt. A robbanás helyszínén csak egy égett folt maradt az országúton.

A kanyar előtt másfél kilométerre a villogó sárga jelzések oszlopain elhelyezett zárt láncú kamerák felvették a fülkében ülő Jake-et. Az arcfelismerő szoftver, valamint Allie, aki ugyancsak megnézte a felvételt, megerősítette, hogy a hűséges Jake Gibson vezette a kamiont, fején a jellegzetes vízhatlan baseballsapkájával, és éppen sebességet váltott, amikor észak felé indult a 30E-n.

Jake Gibson egyetlen darabkáját sem találták meg.

Sem az övcsatját, sem a bakancsa sarkát. Vagy a titánból készült óráját. Még a platinagyűrűjét sem. Vagy a fogait. Vagy a sétabotja bronzfogantyúját. Ahogy a tartálykocsi nagy része, ő is elporladt. Iszonyatos halála spekulációk tömkelegét indította el. Bőven akadt elmélet. A legközkeletűbb, amelyben sokan hittek, az volt, hogy Jake már a kanyar előtt elbóbiskolt, és előredőlt, a rossz lába meg a pocakos teste így ránehezedett a gázpedálra. Csakis ezzel tudják magyarázni a semmivel sem igazolható sebességet. A második elmélet szerint a négynapos koffeintúladagolástól felrobbant a szíve, és már jóval a kanyar előtt meghalt, aminek ugyancsak az lett a következménye, hogy a kormányra dőlt. Az utolsó – suttogva emlegetett, bár még mindig lehetséges – elképzelés szerint Jake-nek aneurizmája volt, ami ugyanezt eredményezte. Senki sem tudja biztosan. Csak annyit tudtak minden kétséget kizáróan, hogy olyan heves robbanás végzett vele, amelyet még a katonai műholdak is jeleztek, így az ügybe a védelmi és a nemzetbiztonsági mi-

nisztérium is bekapcsolódott. Felvont szemöldökkel konstatálták a robbanás helyszínének iszonyú nagyságát.

– Milyen kár!

A sárga szalaggal és villogó lámpákkal körülkerített helyszín még olyan forró volt, hogy nem lehetett megközelíteni. A tűzoltók azt mondták, egy hétbe is beletelik, hogy lehűtsék a középpontját, és bárkit is a robbanás színhelyére engedjenek. A nézelődők a fejüket csóválták, Allie-re gondoltak, és olyan rosszindulattal suttogtak, ahogy csak valakinek a háta mögött lehet:

– Az a nő el van átkozva. Amit csak megérint, elpusztul.

A mentőalakulatok és a parti őrség még aznap éjszaka átvizsgálta az óceánt meg a partot. Arra gondoltak, hogy ha ilyen sebességnél a robbanás esetleg kirepítette Jake-et a szélvédőn, akkor a teste átrepülhetett a fal felett a túloldalra, az óceánba, ahol tudvalevőleg egy erős, nagy sodrású áramlat halad. Ha így történt, az áramlat messzire kivihette a tengerre.

Mint a többi esetben, a keresés itt sem hozott eredményt. És mint minden másban is, a kudarcba torkolló kutatás csak megerősítette az elképzelést, hogy Jake borzalmas, fájdalmas halált halt.

Mindez megsemmisítő súllyal nehezedett Allie-re. Jake, a nyájas férj, aki egyszerűen csak rengeteget dolgozott, hogy étel kerüljön az asztalra, és hogy örömet lopjon a felesége szívébe, nem tér vissza. Soha. Az utolsó egy, két vagy talán három év nem volt könnyű. A férfi többet dolgozott, mint amennyi időt otthon töltött, néha egyvégtében hetekig, sőt hónapokig elvult. Allie tudta, mit gondolnak az emberek... Hogy nehéz mellette az élet.

Magára maradt, hogy megszervezze a temetést, és eldöntse, mit tesz a koporsóba. De valahányszor megpróbálta elmondani Jake emlékének, hogy sajnálja, csak kísértő és fülsiketítő visszhangját hallotta annak, hogy az utolsó szó, amit Jake-nek mondott, nem a „szeretlek” volt. Ehelyett a düh fröcsögő tirádájával árasztotta el a férfit.

És a kimondott szavakat már sosem tudja jóvátenni.

Cape San Blastól kilencszáz kilométernyire északkeletre, az észak-karolinai Mount Mitchell nyúlványán Juan Pedro Perez cigarettára gyújtott. Sebhelyes volt az ökle, a homloka, és az inge még vagy húsz másik sebhelyet takart. Régóta nagyra becsülte azt, ahogy a késsel bánik, de a tapasztalataiért súlyos árat fizetett. Ciudad Juárezben született, és először hatévesen kelt át a határon; a táv nagy részében a hűgát cipelte. Most harmincéves volt, és már nem számolta, hányszor tette meg ezt az utat. A földeken dolgozva elege lett a napon töltött végtelen órákból és a megszámlálhatatlan valóra nem vált reményből, ezért kirabolt egy határ menti farmert, elvette a pisztolyát, és megtanult lőni. Hamarosan már fel lehetett bérelni. Egy drog-futár egy gerillaharcos múltjával. A tehetsége és a törvényszegései ráirányították a figyelmet. A tápláléklánc tetején lévők a szárnyaik alá vették, segítették, hogy jó kapcsolatokat építhesen ki. Bár üldözte a törvény, védelmet is élvezett. Nemsokára már a befolyásával üzérkedett.

Egy régi, platós Ford vezetőülésén ült, bal kezével lazán eltakarta a száját, beszívta az orcáját, a tekintete sötét és hideg volt. A réz Zippo öngyújtóját a jobb combján forgatta. Mind-egyik forgatás után kinyitotta, meggyújtotta, aztán becsukta. Újabb pörgetés, ismétlés. A mellette ülő nő nem annyira az öngyújtót, inkább az azt tartó kezet figyelte.

Catalina huszonnyolc éves volt, vagy legalábbis így hitte. Furcsa módon egy templomban találkoztak először. A nő a férje temetésén vett részt, míg Juan Pedro egy szállítmányt vitt oda; álcának és biztonságos menedéknek használta a templomot. A nőnek persze fogalma sem volt erről. Diego, akivel öt évig élt házasságban, jó ember volt, és Catalina szerette is. A nő tizennyolc évesen ment hozzá a nála tíz évvel idősebb férfihoz. A férje fogorvosként dolgozott, és mivel tisztességes ember volt, az árai nem követték az inflációt, és huszonnégy órában

fogadta a betegeket az otthonában. Sok beteggel büszkélkedhetett, de kevés pénzzel.

Juan Pedro megbámulta az asszony hosszú ruháját és gyönyörű fekete szemét, aztán az egyszerű fakoporsóra pillantott, amelyben a férj holtteste feküdt.

– Amerika? – kérdezte meg Juan Pedro észak felé mutatva.

Az asszony a két gyermekére nézett, akik üres tekintettel meredtek a koporsóra, aztán a körülötte elterülő pokolra, és úgy érezte, ennél rosszabb nem lehet.

Nagyot tévedett.

Öt évvel később az övé volt Amerika, meg otthonként egy kipufogódob nélküli kisteherautó, amelyből folyt az olaj, párnaként pedig ott volt neki Juan Pedro pisztolya. Mindig ugyanaz történt: a férfi elvitte őt meg a gyerekeket egy közösségbe, amely már épp aratni készült, beköltöztette őket egy kalyibába, aztán hetekre vagy hónapokra nyoma veszett, míg az emberei szemmel tartották az asszonyt és a gyerekeket. Aztán minden előzetes értesítés nélkül ismét megjelent. Ilyenkor tele volt dohánnyal, és egy fél üveg tequilát is hozott. Catalina eddig élt már Texasban, Új-Mexikóban, Alabamában, Louisianában, Georgiában, Észak- és Dél-Karolinában. Tucatnyi dühödött, véres késpárbajban látta már a férfit. Juan Pedro szeretett a legyőzöttek felett állni, és figyelni, ahogy rángatóznak meg elvéreznek. Ravasz mosollyal figyelte őket. A pengéjéről csöpögött a vér. A választott fegyvere egy Dexter-Russell márkájú tizenöt centis nyúzókécs volt. Henteskés. Juan Pedro annak idején húsfeldolgozó üzemekben tanulta meg használni. Ívelt penge. Fanyél. Szénacél. Borotvaéles. Ha a pisztolya közel állt hozzá, akkor a kése még inkább.

Az első két alkalommal, amikor Catalina megpróbált elmenekülni, nem járt sikerrel. Majdnem egy hónapba telt, mire újra mély levegőt tudott venni. Harmadszor a férfi a gyerekei szeme láttára csaknem végzett vele. Ha csak róla lett volna szó, a nő lehunyta volna a szemét, és megtért volna Diegóhoz, de a gyerekei tekintetéből süítő rettegést nem bírta elviselni. Feltápasz-

kodott a földről, és fejet hajtott. A bal szemére azonban az üté-
sektől még most is homályosan látott.

Juan Pedro nem szerette az asszony gyerekeit. Semmilyen
gyereket sem viselt el. Amíg nem zavarták, és nem kerültek
sokba, hagyta, hogy az asszony megtartsa őket, de Catalina
tudta, hogy fogytán az idejük. A férfi világában a gyerekeket
gonosz emberek vásárolták meg, és az asszony gyanította, hogy
Juan Pedro már bekasszírozta az előleget.

Diego tízéves volt. Koromfekete haját rövidre nyírták. Vas-
tag lencsésű, fekete keretes szemüveget viselt. Az álla szögletes
volt, és szelídségben az apjára ütött. Törökülésben kuporgott a
hátsó ülésen, és egy borító nélküli Louis L'Amour-regényt ol-
vasott. Szótlanul rága az alsó ajkát, mert félt, hogy bevizel a
nadrágjába. Mások előtt papának szólította Juan Pedrót, otthon
pedig sehogy.

Gabriela hétéves volt. Hosszú fekete haja gubancosan ló-
gott a vállára. A kislány piszkos volt. Három hete nem fürdött,
és kiütést kapott, amiről nem akart említést tenni. Guggolt az
ülésen, némán harapdálta a felső ajkát, és kis híján véresre va-
karta magát.

A köldöke alatt a nadrágja korcába dugott fényes piszto-
lyon kívül Juan Pedro még a derekánál is tartott egy fegyvert.
A harmadik lőfegyvert a sofőrülés alá ragasztotta fel, a negye-
diket a műszerfal mögé rejtette. Két vadászpuska feküdt a pad-
lón, három automata puskát pedig a gyerekek ülése alá tett.
A plató dupla fenekű volt: több ezer sorozatnyi lőszer és kész-
pénz rejtett ott. Juan Pedrót gyűlölték, és sokan vadásztak rá,
de a férfi nem volt ostoba, és úgy gondolta, ha távoznia kell,
diadalmasan teszi.

Odakint nulla fok körül lehetett a hőmérséklet. Catalina néz-
te, ahogy a hideg eső a szélvédőt veri. Egész éjjel úton voltak. És
előtte való éjszaka is. Ebben az időben nem lesz betakarítás, de
Catalina nem merte hangosan kimondani, ami kézenfekvő volt.
Juan Pedrót azért küldték, hogy vagy árut vegyen fel, vagy árut
adjon le. Az életük céltalan utazások és megállók sora volt.

Szelíden a férfi karjára tette a kezét.

– Juan, a gyerekek nem tudnak mit felvenni ebben az időben – suttogta. A férfi a szeme sarkából rásandított, aztán a hátsó ülésre nézett, ahol Gabriela remegni kezdett. Bekapcsolta a motort, a csikket kipöckölte az ablakon, aztán sebességbe tette a váltót. Catalina ismét suttogni kezdett: – Diegónak ki kell mennie.

Juan Pedro helytelenítően nézett hátra a visszapillantó tükrökben. Puhánynak tartotta a fiút, ezért igyekezett megedzeni. Lassan behajtott Spruce Pine-ba, és megállt egy használtruha-bolt előtt. Az elülső zsebéből elővett egy guriga százast, és addig keresgélt a kötegben, amíg egy húszast nem talált. Odaadta Catalinának, és a fejével a bolt felé bökött. Amikor az asszony intett a gyerekeknek, hogy jöjjenek vele, a férfi kinyújtotta a karját, és megrázta a fejét. A gyerekek nem mozdultak.

Catalina két egyforma, használt toll férfidzsekit talált, és két bolyhos női melegítőnadrágot. Mindkettő túl nagy és túl hosszú volt, de a gyerekek majd felhajtják. A ruhákat szótlanul egy halomba rakta a pulton, és az eladónő, akinek a névtáblája szerint Myrtle volt a neve, beütötte a tételeket.

– Huszonkilenc dollár kilencvenhat cent.

Catalina hátat fordított a teherautónak, és olyan mozdulatokkal, hogy a járda felől ne lehessen látni, kivett hét dollárt a bugyija korcából, kisimította, és szó nélkül felajánlotta Myrtle-nek a huszonhét dollárt. Myrtle az olvasószemüvege fölött ránézve először vette szemügyre Catalinát. Nem úgy tűnt, mint ha lenyűgözné a látvány. Megkocogtatta a fogát egy ceruzával, aztán a járó motorral álló teherautóra pillantott, ahol egy cigaretta felizzó-kihunyó vörös pontja látszott a kormány fölött. Aztán észrevette a gyerekeket. Felvonta a szemöldökét, magasra tornyozott kontya alatt megvakarta a fejét, majd gyorsan megnyomott pár gombot.

– Bocs, szívi, hosszú napom volt. Összefolynak előttem a számok. – Megszámolta a huszonhét dollárt, aztán benyúlt a pénztárfiókba, és gyöngéden áttolt egy ropogós tízdollárost

a pulton. Mialatt az eladónő lassan összehajtogatta és szatyorba pakolta a ruhadarabokat, Catalina fogpiszkáló vastagságúra tekerte fel a tízest, és visszacsúsztatta agyonmosott bugyija korcába. Amikor végzett, Myrtle átnyújtotta a szatyrot, és így szólt: – Ha még szeretne valamit, édesem, most sikítson!

Amikor Catalina visszament a teherautóhoz, Diego már remegett, az arcán egy könnycsepp gurult le.

– Kérlek, Juan! – könyörgött az asszony.

Juan Pedro felkapta a ruhás szatyrot, átnézte, aztán hátrahajította a gyerekeknek, akik hozzá sem nyúltak. A férfi intett Catalinának, aki beült, és csendesen becsukta az ajtót. Juan Pedro megvárta, amíg elmegy egy kocsi, aztán lassan kikanyarodott az útra. Óvatos volt. Nem kell felpörgetni a kerekeket, és elfüstölni. A teherautójában ülők tudták, hogy rossz *hombre*. Nem nyer semmit, ha megpróbálja újra meggyőzni őket erről. A teherautón kívül lévőknek meg nem kell tudniuk. Legalábbis egyelőre nem. Részben azért is maradt ilyen sokáig életben ebben a világban, mert ravasz volt. Képes volt arra, hogy ne hozzon elhamarkodott döntéseket. Mesterien alakította a szegény, fáradt vándormunkást.

Juan Pedro négy mobiltelefonnal rendelkezett, az egyikén volt a térkép, amely most lekötötte a figyelmét. Micaville-be érve továbbra is nyugatnak hajtott a 19E jelzésű úton, aztán dél felé fordult a 80-as autópályán a posta előtt, és elindult Busick irányába. A városból egy keskeny, kétsávos hegyi út kanyargott ki, elhaladt az általános iskola és egy ágyrugókat gyártó üzem előtt. Juan Pedro észrevette az út szélén a járőrautóban üldögélő rendőrt, de úgy tűnt, a fickó rá sem hederít. Magában el is mosolyodott, ahogy elmentek mellette. A jobb keze a derekára csúszott. A hátsó bal helyzetjelző lámpája kiégett, de úgy érezte, hogy a rendőr szeretne inkább a száraz, meleg kocsiiban maradni. Megkocogtatta az automata fegyver elefántcsont-utánzatból készült markolatát. Ha a rendőr mégis fel akarja fújni a dolgot, akkor olyan beszélgetésben lesz része, hogy belezöldül, gondolta. És még ráadást is kap.

A hideg eső nem sokat javított a körülményeken. Az utakat sár, kásás hólé borította. És az ablaktörlő már tíz éve nem működött. Juan Pedro lassan hajtott. Egy koszos pólóval törölgette a szélvédő belső oldalát.

Diego remegett a hátsó ülésen.

Juan Pedro a térkép szerint haladt előre: először áthajtott Bowditchen, aztán Celón, és amikor az út jobbra kanyarodott a South Toe folyónál, egy kicsit még vissza is vett a sebességből, és a jelzéseket kezdte figyelni. A Gibson temetőnél jobbra fordult, és visszaváltott egyesbe, ahogy a teherautó a földúton zötyögött. Diego arca megrándult. Juan Pedro csak kicsit habozott a zsákutca táblánál. Nem szerette a bezártságot.

A teherautó lassan kanyargott felfelé egy emelkedőn, néha elmaradt mellettük egy-egy ház vagy kunyhó. Sötétedett. Amikor elhagytak egy elhanyagolt geodéziai kupolát, ahonnan égő fa füstje szállt az ég felé egy kéményből, Juan Pedro letekerte az ablakot, beeresztette a hideget meg az esőt, és a fák közé meresztette a szemét. Kétszer fény villant, aztán még egyszer. Juan Pedro füttyentett, majd a sáros úton balra fordult. Rododendrongallyak csapkodták a szélvédőt.

Leparkolt, de a motort nem kapcsolta le, és a sötétben oda-cipelte egy fekete zsákot egy férfihoz, aki egy bádognál eszkábált, csúrszerű építmény előtt elemlámpát tartott. Érthetetlen, bömbölő rockzene szűrődött ki belülről. Amint Pedro eltűnt szem elől, Catalina hátranyújtott Diegónak egy üres vizesüveget. Diego feltérdelt a hátsó ülésre, és kétségbeesett gyorsasággal kicsatolta a nadrágja övét. Egy perc és ötvenhat másodperc alatt megtöltötte a hatdecis üveget. Vigyázott, nehogy kilötykölje. Catalina rácsavarta a kupakot, aztán fogta az üveget, és besüllyesztette az ülése alá. Diego nagy levegőt vett, aztán mindhárman a raktárt figyelték, és reménykedtek, hogy Juan Pedro nem tér vissza.

A kifejezéstelen arcú férfi egy perccel később kilépett az épületből egy másik zsákkal, beugrott a sofőrülésre, hátramenetbe kapcsolva megfordult, és lassan kihajtott a földútról.

Amikor a visszapillantóban meglátta, hogy Diego már nem verítékezik, a fékre taposott. A hirtelen rándulástól mindenki előreesett. A pisisüveg is előregurult. Juan Pedro egy pillantást vetett rá, és mintha kioldottak volna egy rugót, visszakézből lekevert egy pofont Catalinának, mire az asszony feje a támlának csapódott. Miközben felhasadt szája sarkából csorogni kezdett a vér, a férfi cigarettát vett elő, és a tükörbe nézett.

– Ez a te hibád – szúrta a fogai között, majd rágyújtott.
– Kérj bocsánatot!

– Bocsáss meg, mama! – pityergett Diego.

Catalina letörölte a vért, és alig észrevehetően megrázta a fejét.

Juan Pedro mélyen letüdözte a füstöt, és továbbgurult a földúton. Amikor a széles kanyarban az aszfalt felé tartott, az ócska, platós Ford reflektora egyenesen a zsákutca táblára merőlegesen parkoló járőrautóra, illetve az abból kiszálló rendőrré esett.

A rendőr esőkabátban állt, a kalapjáról csöpögött a víz, a kezében elemlámpát tartott. Az erős, LED-es fénnel Juan Pedro szemébe világított, és feltartotta a másik kezét, mintha megálljt parancsolna.

Juan Pedro elmosolyodott, integetett, és még csak nem is tétovázott. Tövig nyomta a gázpedált, mire a nagy V-8-as motor felbőgött, és a kormányt kicsit balra tekerve nekihajtott a rendőrnek, aki úgy repült fel a levegőbe, mint egy helikopter rotorja.

Amikor a ragyogó fehér petty eltűnt Juan Pedro pupillájából, észrevette, hogy a zsarunak volt esze, és nem egyedül jött. A másik rendőr a kocs mellett térdelt, és a Ford szélvédőjére szegezte a puskáját. A járőrautó ajtajára szerelt reflektor bevilágította Juan Pedro kocsijának a belső terét, ami megmagyarázta, miért nem ürítette bele a rendőr a teherautóba a teljes, harminctöltényes tárat. A zsarunak sikerült továbbra is célra tartania a fegyverét, miközben vadul ordított a vállára csíptetett adóvevőbe. Juan Pedro kirántotta az automata fegyvert a nadrágcorsóból, és tudva, hogy a férfi nem fogja viszonzni

a tüzet, a tizenhét lövetű tárat beleürítette a rendőrautó ajtájába. Amikor a füst eloszlott, a rendőr a kocsi mellett feküdt a hátán a sárban. Az egyik lába természetellenes szögben szorult be a másik lába alá.

Bár Juan Pedrót kevés dolog lepte meg, az mégis, hogy az első rendőr kocsija mögül felbukkant egy harmadik zsarú is, aki megpróbált pontos lövést leadni a teherautóra úgy, hogy ne veszélyeztesse a benne ülők életét. Juan Pedro a teherautót fedezéknek használva előhúzta a derekához dugott fegyvert, kiszállt a Fordból, és a rendőr felé indult, miközben hat lövést adott le rá. Amikor a tár kiürült, visszament a teherautóhoz, és módszeresen sebességbe tette a váltót.

Amikor felengedte a kuplungot, szembesült az első megoldhatatlan problémával. Mind a négy kerék defektes lett.

A rendőrautókat nézte, de tudta, hogy nagy érzékenységgű GPS-egységgel vannak felszerelve, ami lehetővé teszi, hogy egy száraz helyiségben, íróasztalnál ülve is követhessék minden mozdulatát. Nem nagyon maradt választási lehetősége.

Felkapta a zsákot, egy pontosan ilyen esetre összecsomagolt hátizsákot és jó néhány fegyvert, kilökte Catalinát meg a gyerekeket a teherautóból, és kényszerítette őket, hogy visszamenjenek a bádoglemezes raktárba.

Catalina, aki bőrig ázott és majd megfagyott a pólójában, kapkodva a botorkáló gyerekekre segítette a kabátjukat. A melegítőnadrágokkal még várniuk kellett.

Juan Pedro a puskacsővel noszogatva átterelte a családot a sötét erdőn. Amikor az épület mellé értek, a férfi árnyékként siklott át a koromsötétben. Tíz reménybeli rocker állt odabent, és drogot főzött, miközben hevesen rázták a fejüket a zenére. Az a négy, aki kint őrködött, egymás között adogatott valamit. Teljesen be voltak állva. Juan Pedro kényszerítette Catalinát és a gyerekeket, hogy kerüljék meg a drogfőző labort, és vágjanak neki a mögötte magasodó dombnak, aztán leültette őket egy hatalmas kőre, ahonnan remek kilátás nyílt a lenti tájra, és csak várt.

Kilencven perccel később, amikor eljutott a fülükhöz a szirénák vijjogása, Catalina észrevette, hogy elmosolyodik. Harminc perc múlva villogó vörös és kék fények világították be a környéket, amikor mind a burnsville-i, mind a Spruce Pine-i rendőrőrs lecsapott a droglaborra. Juan Pedro azzal öntött olajat a tűzre, hogy leadott négy lövést az első járórautó szélvédőjére, aztán hetet a másodikéra, amivel mind a tizenkét kocsit azonnali fékezésre készítette, mialatt heves tűzpárbaj kezdődött a mostanra teljes zűrzavarba vesző droglabor és a tizenkét rendőr között, akik úgy sejtették, három társuk már odaveszett.

Juan Pedro tudta, hogy holnap, vagy holnapután, vagy talán majd csak azután jönnek rá, hogy a Ford teherautó vezetője nincs a házban. Juan Pedro megfordult, a vállára akasztotta a puskáját, és intett Catalinának, hogy induljon fel a dombra. Az asszony nem ellenkezett. Nem tévovázott. Egyszerűen felkapta Gabrielát, és követte Diegót, aki elkezdett felfelé caplatni a meredek, havas ösvényen. A jelzőtábla szerint a Woody Ridge Trailen voltak. Catalina még sosem járt erre, de annak alapján, ahogy Juan Pedro noszogatta őket, olyan érzése támadt, hogy a férfi már igen. A lentről felhallatszó fojtott puskaropogás visszhangja mellett másfél kilométert másztak, és minél magasabbra jutottak, annál többet csúszkáltak. Az emelkedő hamarosan olyan meredek lett, hogy faágakba és bokrokba kellett kapaszkodniuk, hogy feljebb juthassanak. Oldalról jeges eső verte őket.

Lentről robbanást hallottak. Tűz dühöngött az épület helyén. Juan Pedro ismét elmosolyodott. Így legalább egy-két hétbe is beletelik, mire kiderítik, hogy nem volt odabent. De az is lehet, hogy sohasem jönnek rá. Cigaretára gyújtott, megforgatta az ujjai között a réz öngyújtót, és halkan felnevetett.

Diego megbotlott, de Catalina elkapta, miközben Juan Pedro rávert a fiú tarkójára. Catalina vacogva könyörgött, hogy pihenjenek, de a férfi még feljebb mutatott. Egy kis sziklanyúlványt kellett megkerülniük, aztán ismét vissza kellett térniük a fák közé, ahol egy természet alkotta nyílást találtak a gránitfal-

ban. Egy hatalmas sziklatömb mögött akkora barlangszerűség terült el, amelyben két-három kisteherautó is elfért volna. Valaki tűzifát és száraz örökzöldágakat halmozott fel a sarokban. Juan Pedro tüzet gyújtott.

Catalina és a gyerekek a lángok körül tébláboltak, a reszketés annál jobban rázta őket, minél inkább felmelegedtek. Catalina segítette Gabrielának és Diegónak kibújni a nedves ruháikból, majd leültette őket a tűz és a gránitfal közé. Az asszony hosszú ágakra akasztotta a vizes holmikat, amelyeket aztán a sziklafalnak támasztott. Tett pár újabb fadarabot a tűzre, majd kövekkel rakta körbe az egyre nagyobb parázskupacot, amelyek megtartották és visszasugározták a meleget. Ahogy elnézte a két kimerült és megfélemlített gyermekét, végre döntésre jutott: a szörnyű halál is jobb ennél az eleven pokolnál.

Mivel álmában végezhetek volna vele, Juan Pedro megtanította magát, hogy bírja alvás nélkül. A délnyugaton stratégiai pontokon elhelyezett szállítókonténerekben aludt csak, amelyeket belülről be tudott zárni. Az, hogy magára zárta a konténert, meggyőzte a tudatalattiját, hogy biztonságban lesz. De ha több napig ébren kellett maradnia, és nem jutott el az egyik konténeréhez, olyankor bevett valamit, egy erős narkotikumot, amellyel pár órára kiütötte magát. A szer kémiai úton lebírta a szervezetét, és arra kényszerítette az ösztöneit, hogy kikapcsoljanak.

Catalina problémája az volt, hogy sosem tudta, Juan Pedro mikor folyamodik ehhez. Mint az életében sok más, az is titok maradt, hogy mikor és mit vesz be. Juan Pedro mesterien értett ahhoz, hogy megtartsa magának az információt. Ez tette értékessé. Ennek alapján Catalina nem igazán tudta, mikor alszik, vagy mikor tesz csak úgy. Még a horkolásában sem bízhatott. Az egyetlen jel, amelyben eddig nem csalódott, a férfi szemhéja mögött mozgó szemgolyója volt. De Juan Pedro általában kappal takarta el a szemét.

Juan Pedro már csaknem öt napja nem aludt. Catalina tudta, hogy már nem bírja sokáig. Muszáj aludnia. És a nagy siet-

ségben a teherautóban felejtette a kalapját. Catalina úgy intézte, hogy a tűz a lehető legmelegebb és leghívogatóbb legyen. Juan Pedro ásított, kiment a barlang elé, és az egyre rosszabbodó időjárást figyelte. Amikor visszajött, letette a barlang bejárata elé a hátizsákját, ráfektette a fejét, a karjába szorította a puskáját, és lehunyta a szemét.